

2. Utworzenie dodatkowego funduszu może nastąpić również w przypadku uzasadnionego nieosiągnięcia planowanego zysku lub przekroczenia planowanej straty — po uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 3. Wydatki na nagrody i świadczenia — z funduszu określonego w § 2 — mogą być dokonywane po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

§ 4. Przez planowany zysk, planowaną stratę, planowany fundusz płac, o których mowa w niniejszej uchwale, rozumie się zysk, stratę, fundusz płac, określone we wskaźnikach do zatwierdzonego planu.

§ 5. W stosunku do przedsiębiorstw, objętych przepisami niniejszej uchwały, traci moc w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zlecone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

125

UCHWAŁA Nr 72 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1957 r.

w sprawie finansowania nagród i świadczeń dla pracowników przedsiębiorstw usługowych podległych Ministrowi Kolei.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwie państwowym „Polskie Koleje Państwowe” podległym Ministrowi Kolei, zwanym dalej „przedsiębiorstwem”, wydatki na cele wymienione w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o funduszu zakładowym na rok 1957 (Dz. U. Nr 53, poz. 240) pokrywa się ze środków obrotowych w ramach planu kosztów do wysokości 0,7% planowanego funduszu płac.

§ 2. 1. W przypadku gdy przedsiębiorstwo osiągnie lub przekroczy planowany zysk bądź nie przekroczy lub zmniejszy planowaną stratę, przeznacza się dodatkowo na cele wymienione w § 1 część zysku w wysokości 0,8% planowanego funduszu płac.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie osiągnęło zysku lub gdy osiągnięty zysk nie pokrywa wydatków w wysokości wynikającej z ust. 1, na ich pokrycie przeznacza się środki obrotowe przedsiębiorstwa.

§ 3. W przypadku uzasadnionego nieosiągnięcia planowanego zysku lub przekroczenia planowanej straty zwiększenie wydatków, o których mowa w § 1, do wysokości 1,5% planowanego funduszu płac może nastąpić za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

§ 4. Przez planowany zysk, planowaną stratę, planowany fundusz płac, o których mowa w niniejszej uchwale, rozumie się zysk, stratę, fundusz płac, określone we wskaźnikach do planu przedsiębiorstwa, zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną.

§ 5. Wydatki, o których mowa w § 2, mogą być dokonywane po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

§ 6. Upoważnia się Ministra Kolei do rozciągnięcia przepisów niniejszej uchwały na Kolejowe Przedsiębiorstwo Robót Ładunkowych.

§ 7. W przedsiębiorstwach objętych przepisami niniejszej uchwały traci moc w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zlecone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

126

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 lutego 1957 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na wyjazd i pobyt za granicą żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

Na podstawie art. 28 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o służbie wojskowej oficerów i generałów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1951 r. Nr 22, poz. 172 i z 1952 r. Nr 49, poz. 324) i art. 13 ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 20, poz. 129) oraz art. 25 ust. 2 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o paszportach zagranicznych (Dz. U. Nr 39, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wyjazd i pobyt za granicą żołnierza w czynnej służbie wojskowej może nastąpić tylko na podstawie ważnego paszportu zagranicznego i za zezwoleniem:

- 1) Ministra Obrony Narodowej — w stosunku do generałów (admirałów) i oficerów w czynnej służbie wojskowej,
- 2) Szefa Sztabu Generalnego — w stosunku do podoficerów nadterminowych oraz podoficerów i szeregowców pełniących inną czynną służbę wojskową.

2. Na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej lub Szefa Sztabu Generalnego Wydział Wojskowych Spraw Zagranicznych Sztabu Generalnego wydaje zainteresowanemu żołnierzowi pisemne zezwolenie według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia, które określa, do jakich państw i na jaki czas zostaje ono udzielone.

3. Minister Obrony Narodowej lub Szef Sztabu Generalnego może w każdym czasie cofnąć udzielone zezwolenie na wyjazd i pobyt za granicą.

§ 2. Wyjazd i pobyt za granicą żołnierza w sprawach służbowych Ministerstwa Obrony Narodowej nie wymaga zezwolenia, o którym mowa w § 1. Wyjazd w tych sprawach zarządza Minister Obrony Narodowej na wniosek właściwych wiceministrów, szefów instytucji centralnych Ministerstwa Obrony Narodowej, dowódców rodzajów Sił Zbrojnych i szefów rodzajów wojsk (służb).

§ 3. 1. Zezwolenie, o którym mowa w § 1, na wyjazd żołnierza za granicę w sprawach służbowych innego resortu bądź w sprawach instytucji naukowych, organizacji politycznych, społecznych, sportowych, młodzieżowych i innych nie pozostający w bezpośrednim związku z pełnieniem służby wojskowej — wydaje się na wniosek właściwego naczelnego organu administracji państwowej lub naczelnego organu instytucji albo organizacji cywilnych delegujących żołnierza — skierowany do Wydziału Wojskowych Spraw Zagranicznych Sztabu Generalnego.

2. Wniosek wymieniony w ust. 1 powinien zawierać dane personalne żołnierza, potrzebę i cel wyjazdu, określenie kraju, do którego ma nastąpić wyjazd, przewidywany czas pobytu żołnierza za granicą oraz dane co do tego, czy wyjazd ma nastąpić w mundurze wojskowym.

§ 4. 1. Żołnierze w czynnej służbie wojskowej zamierzający wyjechać za granicę indywidualnie w celach osobistych, leczniczych lub uzdrowiskowych ubiegają się o otrzymanie paszportu zagranicznego zwyczajnego we własnym zakresie — we właściwej wojewódzkiej komendzie Milicji Obywatelskiej (komendzie Milicji Obywatelskiej miasta wyłączonego z województwa).

2. W przypadku gdy wyjazd żołnierza za granicę w celach osobistych, leczniczych lub uzdrowiskowych ma nastąpić w ramach wyjazdów organizowanych przez organy wojskowe — wszystkie sprawy związane z uzyskaniem paszportów zagranicznych zwyczajnych załatwia Wydział Wojskowych Spraw Zagranicznych Sztabu Generalnego w Komendzie Milicji Obywatelskiej m. st. Warszawy.

3. Wszelkie koszty i opłaty związane z uzyskaniem dokumentów uprawniających do wyjazdu za granicę w celach osobistych, leczniczych lub uzdrowiskowych ponoszą zainteresowani żołnierze.

§ 5. 1. Sprawy związane z uzyskaniem paszportów zagranicznych służbowych oraz wiz zagranicznych dla żołnierzy wyjeżdżających za granicę w sprawach służbowych Ministerstwa Obrony Narodowej (§ 2) załatwia Wydział Wojskowych Spraw Zagranicznych Sztabu Generalnego. O wydanie paszportów zagranicznych służbowych dla tych żołnierzy występuje Szef Sztabu Generalnego z pisemnym wnioskiem do Biura Paszportów Zagranicznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

2. W przypadku gdy wyjazd żołnierza za granicę ma nastąpić w sprawach służbowych innego resortu bądź w sprawach instytucji naukowych, organizacji politycznych, społecznych, sportowych, młodzieżowych i innych (§ 3 ust. 1) — wszystkie sprawy związane z uzyskaniem paszportów zagranicznych oraz wiz zagranicznych załatwia bezpośrednio właściwy naczelnik organu administracji państwowej lub naczelnik organu instytucji i organizacji cywilnej delegujący żołnierza.

3. Wszelkie koszty i opłaty związane z uzyskaniem dokumentów wymienionych w ust. 1 i 2 oraz wiz zagranicznych ponoszą właściwe organy delegujące żołnierza za granicę.

§ 6. 1. Organy administracji państwowej powołane do wydawania paszportów zagranicznych mogą wydać żołnie-

rzowi w czynnej służbie wojskowej paszport wyłącznie po złożeniu zezwolenia, o którym mowa w § 1. Przepis ten nie dotyczy przypadków, gdy o wydanie paszportu zagranicznego służbowego występuje Szef Sztabu Generalnego (§ 5 ust. 1).

2. Wydane przez właściwe organy administracji państwowej żołnierzom w czynnej służbie wojskowej paszporty zagraniczne mogą zawierać określenie krajów, na które dokumenty te są ważne, oraz termin ich ważności — stosownie do danych zawartych wydanym przez organy wojskowe zezwoleniu.

§ 7. Żołnierzom w czynnej służbie wojskowej wyjeżdżającym i przebywającym za granicą nie wolno nosić munduru wojskowego z wyjątkiem przypadków, gdy zarządzenie Ministra Obrony Narodowej o wyjeździe żołnierza za granicę w sprawach służbowych Ministerstwa Obrony Narodowej stanowi wyraźnie, że wyjazd za granicę ma nastąpić w mundurze wojskowym lub gdy Minister Obrony Narodowej lub Szef Sztabu Generalnego na wniosek organu, o którym mowa w § 3, zezwoli na noszenie przez żołnierza munduru wojskowego.

§ 8. Przekroczenie granicy Państwa w małym ruchu granicznym przez żołnierza w czynnej służbie wojskowej w celach osobistych może nastąpić tylko na podstawie jednorazowej przepustki granicznej wydanej przez organy Milicji Obywatelskiej w oparciu o zezwolenie komendanta garnizonu właściwego dla miejsca zamierzonego przejścia granicy.

§ 9. 1. Przepisy §§ 2 i 5 stosuje się odpowiednio do pracowników cywilnych zatrudnionych w wojsku i w przedsiębiorstwach państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, a delegowanych służbowo za granicę.

2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do wyjazdów za granicę żołnierzy w czynnej służbie wojskowej i pracowników cywilnych zatrudnionych w wojsku i w przedsiębiorstwach państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej na podstawie paszportów dyplomatycznych.

3. Przepisów zarządzenia nie stosuje się również do wyjazdów za granicę żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową w Wojskach Wewnętrznych.

§ 10. Tryb ubiegania się żołnierzy o uzyskanie zezwolenia, o którym mowa w § 1, oraz tryb wydawania tych zezwoleń, jak również tryb załatwiania sprawy wyjazdów żołnierzy za granicę w sprawach służbowych oraz innych spraw związanych z wyjazdami tych żołnierzy za granicę określi Szef Sztabu Generalnego

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 1 lipca 1950 r. w sprawie udzielania zezwoleń na wyjazd za granicę żołnierzom w czynnej służbie, w stanie nieczynnym i stanu spoczynku (Monitor Polski Nr A-84, poz. 1003).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: M. Spsychalski
Minister Spraw Wewnętrznych: Wł. Wicha

Załącznik do zarządzenia Ministrów
Obrony Narodowej i Spraw We-
wnętrzych z dnia 18 lutego 1957 r.
(poz. 126).

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
SZTAB GENERALNY

W z ó r

WYDZIAŁ WOJSKOWYCH SPRAW
ZAGRANICZNYCH

Warszawa, dnia 195 . . . r.

ZEZWOLENIE Nr

Wydział Wojskowych Spraw Zagranicznych stwierdza, że Minister Obrony Narodowej — Szef Sztabu Generalnego decyzją z dnia 195 . . . r. udzielił zezwolenia ob. (stopień, nazwisko i imię) na wyjazd za granicę do i pobyt tamże do dnia (nazwa państwa)

Zezwolenie niniejsze stanowi stwierdzenie, że ze strony Ministerstwa Obrony Narodowej nie ma przeszkód do wyjazdu wyżej wymienionego.

Zezwolenie niniejsze traci ważność, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od daty wystawienia nie zostanie przedłożone właściwym organom powołanym do wydawania paszportów zagranicznych.

Szef Wydziału Wojskowego Spraw
Zagranicznych Sztabu Generalnego

(podpis)

127

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1957 r.

w sprawie odprowadzania nadwyżek przeznaczonych na inwestycje części amortyzacji przedsiębiorstw eksperymentujących.

Na podstawie § 4 ust. 3 uchwały nr 44 Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 1957 r. w sprawie podejmowania przez państwowe przedsiębiorstwa eksperymentów ekonomicznych (Monitor Polski Nr 10, poz. 70) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Nadwyżki przeznaczonych na inwestycje części amortyzacji przedsiębiorstw eksperymentujących ponad ich potrzeby własne związane z finansowaniem inwestycji limitowanych podlegają odprowadzeniu na odrębne rachunki tych przedsiębiorstw w bankach finansujących. Środki odprowadzone na te rachunki mogą być wykorzystywane przez przedsiębiorstwa eksperymentujące za zgodą właściwych ministrów.

2. W związku ze zmniejszeniem ogólnej kwoty środków poszczególnych resortów na finansowanie inwestycji limitowanych wskutek pozostawienia nadwyżek amortyzacji na rachunkach przedsiębiorstw eksperymentujących upoważnia się banki finansujące inwestycje do udzielania inwestorom wskazanym przez inwestora centralnego kredytów na pokrycie wynikłych stąd niedoborów środków inwestycyjnych.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Trendola

128

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1957 r.

w sprawie źródeł i sposobu finansowania prac normalizacyjnych.

Na podstawie art. 16 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. Nr 15, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie niniejsze określa źródła i sposób finansowania działalności normalizacyjnej w ministerstwach, urzędach centralnych i podległych im jednostkach budżetowych, centralach spółdzielni i zrzeszonych w nich spółdzielniach, jednostkach na rozrachunku gospodarczym, jednostkach utrzymywanych z narzutów na koszty własne podległych przedsiębiorstw oraz w innych jednostkach prowadzących działalność normalizacyjną.

§ 2. Przez pojęcie finansowania działalności normalizacyjnej rozumie się pokrywanie wszelkich kosztów prac normalizacyjnych, a w szczególności: prac badawczych związanych z opracowywaniem norm, opracowania projektów norm, referatów normalizacyjnych, opiniowania projektów norm, tłumaczenia norm, posiedzeń komisji oceny projektów norm (KOPN) oraz posiedzeń innych komisji normalizacyjnych, szkolenia normalizatorów oraz innych kosztów rzeczowych związanych z opracowywaniem, publikacją i zakupem norm, wydawnictw normalizacyjnych i literatury związanej z normalizacją, jak również kosztów podróży służbowych związa-